

unge Pige moralsk nedbrydende Forhold, det vilde være at musicere paa en Beværtning eller lign., og det er derfor i Følge de i København udstedte Musikbevillinger kun tilladt at benytte mandlige Musikere. Tilladelsen til *de udenlandske kvindelige Orkestre*, som man undertiden ser i København, er givet i Hensyn til Traktater, som Danmark har med Udlandet; ellers tror jeg, at det københavnske Politi helst ønskede disse Dameensembler langt bort. Man er heller ikke længe om at opdage, at det for det meste staar lige skralt til saavel med de musikalske som med de moralske Begreber i disse Dameensembler.

Forfatteren giver herefter en Skildring af Musikforholdene paa enkelte af Frederiksbergs Restauranter, samt af lignende Forhold i Provinsbyerne, hvor der snart ikke findes Restaurationsmusik, som ikke, i alt Fald delvis, udføres af Damer, særlig fremdrages en By i Sjælland, bekendt for sit smukke Slot, og for Tiden Garnisonsby, hvor en Dame-Trio i en Restauration paa Torvet har gjort stor Lykke, og trukket fuldt Hus ikke blot paa Grund af sine musikalske Ydelser, men fordi Damerne opholder sig i Lokalerne hele Dagen, og ogsaa i Musikpavserne underholder sig paa det livligste med Gæsterne.

Forfatteren slutter sin Artikel med at spørge:

»Hvad er nu at gøre ved saadanne Forhold eller rettere Misforhold? — Først og fremmest et skærpet Polititilsyn. Dernæst maatte der kunne knyttes særlige Bestemmelser til Dammusikbevillingerne med Hensyn til Dammernes Tilstedeværelse i Forretningen om Dagen og deres Sidden blandt Gæsterne i Musikpauserne om Aftenen. Det kan heller næppe være muligt, at man oprindeligt har tænkt sig de musicerende Dammers Opgaver løst paa den her omtalte Maade — navnlig med Hensyn paa, at man forbyder kvindelig Betjening paa Restauranterne; det vilde jo ellers være det samme, der kun paa en anden Maade indføres paany.

Min Anskuelse, at dette bør forhindres, haaber jeg, deles af de Ledende indenfor vore forskellige Kvindeforeninger, og jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg venter Støtte fra den Side i dette Øjemed.

Som vore Læsere vil erindre, har »Kvinden og Samfundet« tidligere haft Lejlighed til at beskæftige sig med de kvindelige Musikere, i Anledning af den Generalforsamlingsbeslutning i Fjor, — som ogsaa den her omhandlede Artikel hentyder til — ifølge hvilken de kvindelige Musikere i København blev udelukkede fra alt Samarbejde med deres stedlige mandlige Kolleger.

Vi er nu som dengang enige med Hr. Røder i, at denne Beslutning var et beklageligt Misgreb, som i sig gemte Spiren til uanede Vanskeligheder, ikke mindst for de mandlige Musikere.

Hvorvidt Forholdene rundt om i Landet ogsaa er saa uheldige, som af Hr. Røder skildret, skal vi ikke udtale nogen Mening om — en kvindelig Indsender i »Politiken« har bestemt benægtet det — og vi selv har hverken haft Lejlighed eller følt Anledning til at undersøge Sagen. Musikerstanden maa ligesom andre faglige Sammenslutninger kunne holde Justrits indenfor sine egne Rækker, og hindre Misbrug og utilladelig Udbytning af sine Medlemmer, hvilket Køn de saa tilhører, og naar den forblindet af egoistiske Bevæggrunde har udelukket en hel Skare formentlige Konkurrenter, da maa den enten tage Følgerne af sin Handlemaade eller hurtigst mulig annullere sin overilede Generalforsamlingsbeslutning. At søge en Udvej af Vanskelighederne ved at tilkalde Politiet, eller kræve Særbestemmelser for Kvinder, er kun at bøde paa en Uret ved en ny Uret, og allermindst maa Forbundet heri vente nogen Støtte fra Dansk Kvindesamfunds Side. Vi er afgjorte Modstandere af alle Særbestemmelser for Kvinder, hvad enten de gælder Opvarthning eller musikalsk Underholdning i Restaurationer. Den Tid maa nu være forbi, hvor man værnede om Mændenes Skrøbeligheder ved at sætte Kvinder under Polititilsyn.

Vejen til at højne saavel det enkelte Individ, som den enkelte Stand, gaar nu alene gennem en fuld Ligestilling af Mænd og Kvinder, baade socialt og moralsk. Her ligger Dansk Kvindesamfunds Opgave, og anden Støtte skal Formanden for Danske Musikers Landsforbund heller ikke vente sig af os.

Europas Hustruer og Mødre!

—o—

Stadig raser Krigen, daglig fordrer den nye Ofre, 6 Maaneder hengaaede i den rasende Krigsfuries Tegn!

Europas Hustruer og Mødre, hvor længe vil I endnu finde Eder i, at Eders Ægtefæller og Sønner, Eders Børns Fædre dræber og lemlæster hverandre!

Sandelig, vi tager en stor Skyld paa os baade nu og i kommende Tider, fordi vi endnu ikke har sluttet os sammen og forenet os i det flammende Raab: »Hør op, I Mænd, med gensidig at myrde hverandre, vi finder os ikke mere deri, vi forlanger Fred, vi som har født Jer til Verden under Smærte, vi har Ret, ja, om vi med Rette vil bære Modernavnet, har vi en hellig Pligt til at fordre at vore Ægtefæller og Sønner finder andre Veje til indbyrdes Forstaaelse end dette forfærdelige Slagteri! Hustruer, Mødre! I har jo saa megen Magt, som I endnu ikke er Jer selv bevidst, nu er det ikke mere Tid kun at læge de Saar, som denne morderiske Krig slaar, nu kalder os den største Opgave og Pligt, som nogensinde har været stillet os.

Lad os række hverandre Hænderne; Fra Øst og Vest, Nord og Syd: — Tyskere, Østrigere, Englændere, Franskmand, Belgiere, Rusere, Serbere, Tyrkere og hvad nu alle Nationerne hedder. Mødre og Hustruer! Lad os raabe til vore Regeringer:

Vi, Europas Mødre og Hustruer, taaler ikke mere dette vanvittige Myrderi, vi forlanger Fred, forlanger det med Mødrenes hellige Ret!

Gaa til Millionerne i alle Lande gaa til Eders Regeringer med dette Raab, og ingen Magt paa Jorden kan da forholde os Freden.

Frida Perlen,
Stuttgart.